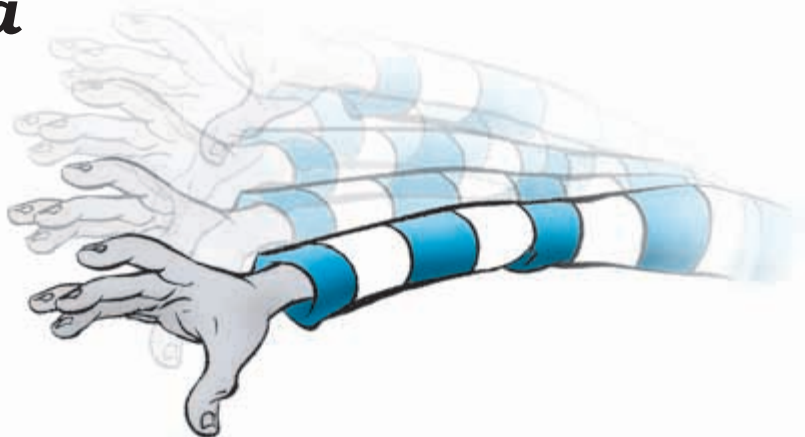

Rychlá ruka

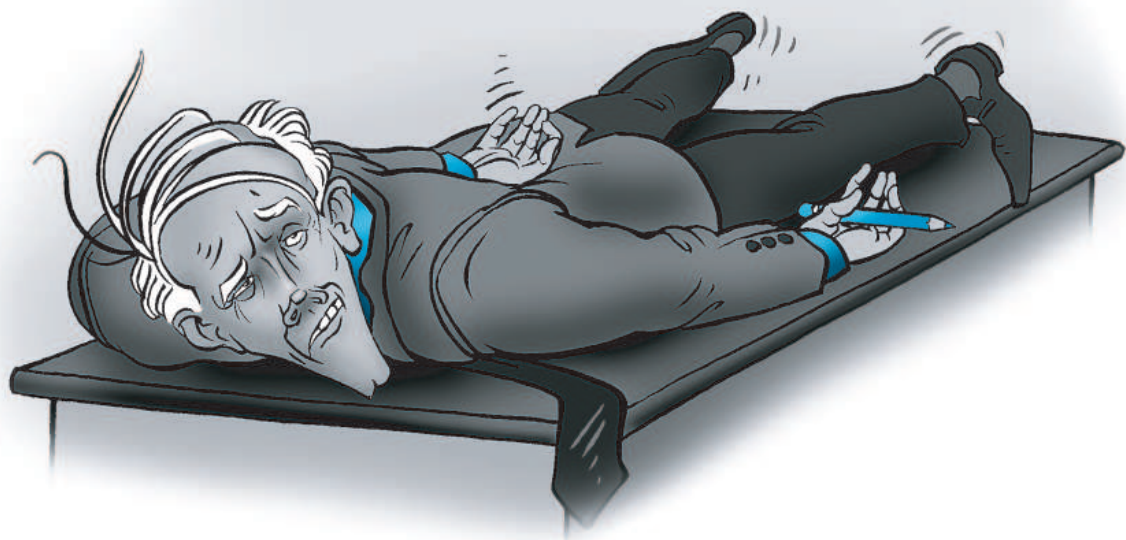
Víš, s tou mojí prosbou, abys mě naučil se prát, to si nevysvětluj nijak špatně. Nemám v úmyslu žádat nebeské mocnosti, aby ze mě udělaly zloducha, kterého se bude každý bát. Spíš jsem si představoval, že získám trochu sebedůvěry, aby si na mě každý blbec, co mě potká, nevyskakoval. Věřil bys tomu, že si na mě začínají dovolovat už i druháci a třefáci? Nepřekvapuje mě, že si takhle troufají o rok mladší čtvrtáci, protože vzrůstem jsem dokonce menší než oni, ale druháci a třefáci, to už je i na mě moc. Po škole se takové věci šíří rychlostí blesku. Každý ví o každém skoro všechno. Teda, aspoň co se týká toho, kdo umí hrát fotbal a kdo se umí prát. To je nejdůležitější. Každý, kdo přijde do školy, se nejdřív dozví, že Pifka a Tudor několikrát propadli a že jsou to nebezpeční rváči. Mám samozřejmě na mysli kluky, protože holky se o takové záležitosti nezajímají. Zato vědí, jak se jmenují všechny učitelky, kdo má kde třídu, dokonce i v tašce mají neskutečný pořádek. Kluci zase vědí, kdo je nejlepší fotbalista, kdo největší rváč a kdo umí rozdávat nejdrsnější kokosy, stříšky a kopance.

Dlouho jsem přemýšlel, jak mám svoje postavení ve škole vylepšit. Samotnému ti musí být jasné, že z toho, co jsem vyjmenoval a co je důležité, neumím nic. Nemám talent ani na sport, ani na rvačky. Jsem malý, hubený, a navíc mám cejch šprta. Ale ne nadarmo se říká, pomoz si sám a bůh pomůže. A tak jsem začal trénovat. To koukáš, co? Normálně jsem si usmyslel, že budu svoje spolužáky omračovat rychlostí... Ne, v běhu určitě ne,

v běhu jsem vždycky poslední, mám na mysli rychlost ruky. Nevěříš vlastním uším, co? Poprosil jsem Anku, svoji sestřičku Aničku, která zná každou písničku, vidíš, i verše bych mohl skládat... Ale radši až budu starší, teď by se mi všichni jenom smáli... Takže poprosil jsem svou sestru Anku, aby mi pomohla trénovat s tužkou.

To se dělá takhle. Do ukazováčků obou rukou se uchopí obyčejná tužka a ten, kdo chce vyzkoušet, jak je rychlý, připraví si nad ni svou ruku. Fígl spočívá v tom, že nikdy nevíš, kdy tvůj pomocník tužku pustí. Prostě to udělá, tužka spadne na zem, a ty jen stojíš s otevřenou pusou jako blbec. Pro Anku to byla velká zábava, pro mě zpočátku velká dřina, při které jsem se jenom vztekal, protože tužku ve vzduchu ne a ne chytit, ať jsem se snažil sebevíc. Padala k zemi rychlostí meteoritu. „Oskare, nebuď takový, pojď si hrát na rychlou ruku,“ dotírala Anka každou chvíli, ale já jsem byl zpočátku svými neúspěchy tak zaskočený, že jsem ji pokaždé okřikl, ať mi dá pokoj. „Oskare,“ přišla za mnou Anka jednou večer a usmívala se, „uvidíš, že teď se ti to podaří. Jsem o tom přesvědčená.“ A tak jsme to zase zkusili. Moje sestra Anka je fakt hodná holka. Chtěla mi udělat radost, a tak si na mě vymyslela fintu. Ořezala tužku tak, až měla tuhu ostrou jako jehlu, pořádně si ji zatlačila do prstu, a když ji pustila, tužka se od jejího prstu odlepila tak pomalu, že jsem ji poprvé opravdu chytil. „Mám ji!“ vykřikl jsem radostně a dal jsem se s Ankou do divokého křepčení, jenže brzy na nás sousedi zespod začali bouchat, tak jsme toho zase radši nechali.

Tu fintu s ořezanou tuhou jsem však rychle odhalil. Stačilo se podívat Ance na prst. Málem v něm měla díru. Když si ho chtěla nenápadně pofoukat, hned jsem věděl, která bije. Ale to nic. Nevyčítal jsem jí to. Naopak, vždyť tahle její malá lest mi pomohla vylepšit si techniku chytání. Začal jsem tedy s pomaleji padajícími tužkami, které se zabodávaly do prstu, a potom, když už bylo vidět, že je hravě chytám, vyměnili jsme je za normální, takové ty tupé, jakými kreslíme na hodinách výtvarné výchovy všechna ta přihlouplá jablíčka, hrušky a další nudné věci.

Nebudeš tomu věřit, ale ve škole jsem pak s tužkami zaznamenal velký úspěch. Nikdo jiný než já je totiž nedokázal chytit. Dokonce i Píčka a Tudor to zkoušeli.

Tužky jim však padaly, a tak po třetím či čtvrtém neúspěšném pokusu odešli s dlouhým nosem. Samozřejmě mi ještě předtím nezapomněli všechny tužky zpřelámat. Já jsem jich ovšem měl dost a dneska jsem s nimi ve škole celý den fakt čaroval. A ne jen u nás ve třídě, ale doslova všude. U mrňat teda ne, ale ve vyšších třídách o to víc. Chtěl jsem, aby si všichni zapamatovali, že něco umím, dokonce něco, co oni nesvedou. Ve škole vypuklo tužkové šílenství. Akce rychlá ruka se postupně rozšířila i do sborovny. Kdosi tvrdil, že viděl dokonce i Klekípetru, jak chňapal po padající tužce, a že mu při tom tak ruplo v zádech, že se musel natáhnout na velký dubový stůl, dokud nepřijeli se záchrankou a nepíchli mu injekci.

Dneska jsem měl, můj milý anděli, ve škole dobrý den. Dneska jsem nad všemi vynikl. Taky mi dneska nikdo neřekl ty šprte, vypadni, brejloune, nepřekážej, debile, ani pojď, dostaneš kokosa. Dneska mě všichni obdivovali, říkali Oskare, ty jsi fakt dobrý, jak to děláš, ty vole, člověče, ty máš ale rychlou ruku. Poslouchal jsem tu chválu a samou pýchou jsem se vznášel. Já vím, že bych neměl být pyšný, protože je to hřích, ale dneska jsem, můj anděli, pyšný byl. A úplně celý, doslova jsem z toho vyrostl do výšky, protože jsem něco dokázal.

Ve vyšších ročnících říkali, že to bylo fakt hustý, že se ve škole už dlouho takhle nepobavili. Možná už mi dají pokoj, co myslíš? Třeba si teď vyhlídnou někoho jiného, koho budou pronásledovat a komu budou dávat stříšky, kokosy a kopance. Nebo se pletu? Bojím se, že až se naučí tužky chytat, a to se dřív či později naučí, protože to opravdu není nic těžkého, řeknou mi Oskárku, ty debile,

nechoď na nás s takovými hloupostmi, to je zábava pro malé děti, ty jsi vlastně podvodník, Oskare, dělal jsi na nás ramena, jenže to se ti, kamaráde, nemusí vyplatit, tahat starší spolužáky za nos, no, kdo to kdy viděl. A v ten den se budu muset jít schovat do svého bunkru a zůstat v něm až do večera. Není snadné, můj anděli, být malý, a navíc brejloun! Ale co ti budu povídat, vždyť ty to všechno stejně vidíš! Jen by mě zajímalo, kdy mě už konečně začneš chránit. Nebo ti je jedno, že mě každý tluče? Zkus o tom, prosím tě, popřemýšlet. Amen.

